

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο Όδος Προαστείου, αρ. 10
 Αι συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου,
 αργονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστό-
 ρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βσεβολδδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ
 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέρ:
 Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ.
 Παυᾶ. — ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

— Εἶσαι κωφός, κύριε; (Κεφ. ΙΕ').

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ θύρα τοῦ ναοῦ ἠνεώχθη καὶ τρεῖς ἔνοπλοι ἐφάνησαν ἄνωθεν τῆς κλίμακος. Ἡ κόμησσα διέταξεν αὐτοὺς νὰ κατέλθωσι καὶ νὰ συλλάβωσι τοὺς ἐν τῇ κρύπτῃ εὗρισκομένους. Ὁ ἀρχιτρικλινὸς ἠτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ, ὅτε ὁ Μουσερόν ἀνέκραξεν αὐτῷ :

— Πρόσεξε, φίλε μου Βερνάρ, ἡ κλίμαξ θὰ καταρρεύσῃ. Κύριε Διδιέ, φύγετε!

Ὁ Διδιέ ἤρπαξε τὴν χεῖρα τῆς Κλοτίλδης καὶ ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ νάνου ὑποδειχθεῖσαν ρωγμὴν.

— Φύγετε! μὴ χάνετε καιρὸν! ἐκραύγαζεν ὁ νάνος.

— Ἀλλὰ σύ, Μουσερόν, εἶπεν ἡ Σεβρέτη ἀναποφάσιτος.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ, θὰ ἀνταμωθῶμεν μετ' ὀλίγον, ἂν θέλῃ ὁ Θεός.

Καὶ ὁ ἐπάρατος νάνος ἀσθμαίνων συμπλήρωσε διὰ μικρὰς σιδηρᾶς ράβδου τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καταρτίσας τὸ ξύλινον στήριγμα τῆς κλίμακος, ἧτις πάραυτα κατέρρευσε μετὰ φοβεροῦ κρότου. Ἄβυσσος ἠνεώχθη τότε μεταξύ τῆς κομῆσης καὶ τῶν θεραπόντων της διατελουόντων ἐν ἀπεριγράπτῳ τρόμῳ. Νέφος κοιντοῦ ἐκάλυψε τὸν Μουσερόν καθ' ἣν ὁμοῦς στιγμὴν ἡ ἀδελφὴ καὶ οἱ φίλοι του ἐνόμιζον αὐτὸν ἀπωλεσθέντα, εἶδον αὐτὸν σῶον καὶ ἀβλαβῆ ἐξερχόμενον τῶν ἐρειπίων θριαμβεύοντα.

Ἠκολούθησεν εἶτα τὴν Σεβρέτην, ἧτις μετὰ τοῦ Διδιέ καὶ τῆς Κλοτίλδης ἔφευγε διὰ τοῦ σχίσματος τοῦ τοίχου.

Ὁ ἀρχιτρικλινὸς καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ ἕσταντο ἀκίνητοι ὡσεὶ κεραυνόπληκτοι. Ἡ κόμησσα ἀναρριχηθεῖσα ἀπὸ τοῦ διαζώματος ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς φυγάδας ἀψηφούσα πάντα κίνδυνον.

— Βερνάρ! ἐκραύγαζε, μὴ φροντίζεις δι' ἐμέ, ἀλλὰ καταδίωξον αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐνέπαιζαν· πρέπει ὅπως δῆποτε νὰ τοὺς συλλάβῃς.

— Κυρία! ὑπέλαθεν ὁ ἀρχιτρικλινὸς ἀμηχανῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἐγκαταλείψωμεν διατελοῦσαν ἐν κινδύνῳ. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κύριος κόμης;

— Τι μὲ μέλλει διὰ τὴν ζωὴν μου, Βερνάρ! ὑπάκουσον σοὶ λέγω, δὲν θέλω νὰ φύγωσιν!

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραπτον ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πείσματος.

— Εἶμαι ἰσχυρά! ἔχω θάρρος! δύνάμαι νὰ μείνω ἐδῶ, ἐνόσω σύ θὰ τους καταδιώκῃς!

Ὁ ἀρχιτρικλινὸς δὲν ἤκουεν αὐτήν, ἐφοβεῖτο τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου δὲ Μουσενὺ καὶ ἤθελε πρὸ παντός νὰ σώσῃ τὴν κυρίαν του. Ὁλίσθησε λοιπὸν διὰ τοῦ διαζώμα-

τος, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ ζαλισθῇ καὶ τέλος ἐπλησίασε τὴν Ἀρτέμιδα, ἣν ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅπως τὴν σώσῃ.

Ἐκεῖνη ἀπόθησεν αὐτὸν καὶ διὰ τρεμούσης ἐκ τῆς ὀργῆς φωνῆς τῷ εἶπεν :

— Μὲ προδίδεις καὶ σύ, Βερνάρ; Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ! Φθάσε τὸν Διδιέ καὶ τὴν αἰρετικὴν ἐκείνην· φέρε τους εἰς τὸν ναόν, τὸ θέλω! ἀκούεις;

— Ἀλλὰ, κυρία, εἶμαι μόνος καὶ ἀνίσχυρος διὰ νὰ παλαίσω ἐναντίον τοῦ κυρίου Διδιέ. Ὁ Οὐρβαῖν καὶ ὁ Ὀνώριος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατέλθωσιν. Ἥδη ὁ ἀνεψιός σας διήλθε τὴν ρωγμὴν. Ἄλλως τε τὸ διαζῶμα ὄλονεν κλονίζεται καὶ θὰ πέσωμεν εἰς τὸ κενόν.

Δύο ἄλλοι λίθοι κατέρρευσαν.

— Πυροβόλησον ἐναντίον αὐτῶν! πυροβόλησον κατὰ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου νάνου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις. Οὐρβαῖν, Ὀνώριε, ἂν φθάσετε τὸν Διδιέ, ἂν τον φέρετε ἐδῶ, σᾶς δίδω ἑκατὸν χρυσα νομίσματα!

Οἱ δύο θεράποντες ἠτένισαν ἀλλήλους· ἀλλ' ἡ ἄβυσσος ἔχαινε ἐνώπιον αὐτῶν καὶ δὲν ἐκινήθησαν. Αἱ δάδες αὐτῶν ἔριπτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἀπαίσιον φῶς.

— Ἐκατὸν χρυσα νομίσματα εἰς ἕκαστον! ἐπανελάθεν ἡ Ἀρτεμις· ἕκατὸν χρυσα νομίσματα δι' ἕκαστον φυγάδα, τὸν ὅποτον θὰ μοὶ φέρετε! Ὡ! οἱ ἀνανδροὶ! οἱ ἀχρεῖοι!

Ὁ ἀρχιτρικλινὸς, πιστεύων ὅτι ἡ κυρία του παρεφρόνει, ἐπειρᾶτο εἰς μάτην ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν τοῦ κινδύνου.

Ἐκεῖνη ἐπάλασε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πάντοτε ἐστραμμένους πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν φυγάδων. Αἰφνης αἱ αἰμάσσουσαι χεῖρες της ἀφῆκαν τὸ διαζῶμα καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ κενόν. Ἀπῆκε φοβερὰν κραυγὴν στρεφομένη πρὸς τὰ ὀπίσω.

Μόλις ὁ κύρ Βερνάρ ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ ἀνω μέρος τῆς κλίμακος μετὰ πολλοῦ κόπου.

Ἡ κυρία Ἀρτεμις μετηνέχθη λιπόθυμος εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐνῶ ὁ ἀνεψιός της ἀπεμακρύνετο ταχέως τοῦ πύργου μετὰ τῆς Κλοτίλδης καὶ τῶν νάνων. Ἡ τόλμη τοῦ Μουσερόν τοσοῦτον εἶχεν ἐκπλήξῃ τὸν Οὐρβαῖν καὶ Ὀνώριον Περου, ὥστε ἔλεγον τὴν ἐπιούσαν εἰς τοὺς συντρόφους αὐτῶν ὅτι εἶδον τὸν διάβολον.

ΙΔ'

Βωδοῖνοι καὶ Οὐγονότοι.

Τὸ παλαιὸν κοιμητήριον τοῦ Μᾶς δὲ Καρίγκ, κείμενον πέριξ δασῶν καὶ λόφων, ἐξετείνετο παρὰ τὴν ἄκραν ρεύματος, τοῦ ὁποίου ἡ ξηρὰ κοίτη ἀπετέλει κινδυνώδη ἀτραπὸν ὅπισθεν τῶν βράχων τοῦ Ἀπρεμόν. Βορειοδυτικῶς μελαναὶ λάρικες, ὑψηλαὶ κασταναὶ καὶ προαιώνιοι δρυὲς ἀπετέλουσι οἰνοὶ σκοτεινὸν παραπέτασμα. Ἀλλὰ τὰ δάση ταῦτα, τὰ ἀπαίσια καὶ ἀγρία, διεσχίζοντο ὑπὸ ἐλικαιοειδοῦς παταμοῦ, στενοῦ, ὀλίγον βαθέως, ὅστις ἐρ-

ρεε κύκλῳ τοῦ ἠρειπωμένου τοίχου τοῦ κοιμητηρίου, χεόμενος εἰς ἀπόκρημον φαράγγα.

Τινὲς μέλανες σταυροὶ, ἐπὶ ὑψωμένης γῆς προσηλωμένοι, καὶ τινες ἐπιτύμβιοι πλάκες ἐδήλουσαν τῷ διαβάτῃ τὸν ἔρημον ἐκείνον τόπον τῶν νεκρῶν, ὃν σπανίως ἐπισκέπτοντο ζῶντες.

Ἐκεῖ οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι, οἱ διαφυγόντες τὴν σφαγὴν τοῦ πύργου τοῦ Μογγλά, εἶχον καταφύγει ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἔχοντες ὡς ὀδηγὸν κάτοικόν τινα τοῦ μέρους ἐκείνου.

Οἱ δυστυχεῖς, ἀφοῦ εἶδον ἀρπαζόμενα τὰ ποιμένα των, δηουμένους, τοὺς σιτοβολῶνας των καὶ τὰ χωρία αὐτῶν πυροποληθέντα, ἔμαθον τὸ μαρτύριον τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν καταδικασθεῖσάν εἰς τὴν μάστιγα καὶ τὴν ἀγχόνην. Τὰ τέκνα των εἶχον ληφθῆ ὡς ὄμηροι, αὐτοὶ δὲ μόνον εἰς τὴν φυγὴν ὤφειλον τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως εἰς τὸν πύργον τοῦ Μουσενὺ, μελανὰ νέφη ἐκάλυπον τὸν ὀρίζοντα. Οἱ Βωδοῖνοι, ἐξηνητημένοι ἐκ τοῦ καμάτου μακρὰς ἀνὰ τὰ ὄρη πηρείας καὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τοῦ σκότους, ὅπερ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκάλυπτεν αὐτοὺς, ἐτοποθέτησαν φρουροὺς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κοιμητηρίου καὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναπαυθῶσιν.

Εἰς τούτων, ὁ Ἀβδίας Μορέλ, ὅστις εἶχε προχωρήσει κατοπτεύων εἰς τὸ δάσος, εἶδεν αἰφνης ὁμάδα ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων ἀτόμων ἐξηνητημένων ἐκ τῆς κοπώσεως.

Ἠτοιμάζετο ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, ὅτε εἰς νεανίας ἐκ τῆς ὁμάδος ἐκείνης ἦλθε πρὸς αὐτὸν λέγων θαρραλέως :

— Ἐχθρὸς ἢ φίλος, σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς δεῖξῃς τὴν ὁδὸν τῆς Σαβοῦκας, διότι περιεπλανήθημεν.

Ὁ Ἀβδίας ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπέλαβε σοβαρῶς :

— Δὲν εἶμαι ἐντόπιος, σύντροφε· ἀκολουθήσατέ με ὁμῶς καὶ θὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸν ποιμένα, ὅστις θὰ σᾶς πληροφορήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

Ἀπατηθεὶς ἐκ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων λόγων, ὧν δὲν ἠννόησε τὴν ἔννοιαν, ὁ Διδιέ, — διότι οὗτος ἦτο — ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῖς νάνοις νὰ προχωρήσωσι, καὶ διηυθύνθη ἐκεῖ ἔνθα ὠδήγει αὐτὸν ὁ Ἀβδίας.

Οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι ἔβλεπον αὐτοὺς διερχομένους, χωρὶς νὰ δεικνύωσιν οὐδὲ περιέργειαν, οὐδὲ φόβον. Οἱ πλεῖστοι τούτων ἐδέοντο γονυπετεῖς ἐπὶ τῶν τάφων ἢ ἐν τῇ χλόῃ· τινὲς ἔτρωγον, ἄλλοι δέ, ρωμαλεότεροι, ἠκόνιζον τὰ δρέπανα καὶ τὰς λόγχας αὐτῶν. Ὁ Διδιέ ἐξεπλήσσετο βλέπων τὸ σιωπηλὸν ἐκείνου πλῆθος συνηγμένων εἰς τὸν παραδοξὸν ἐκείνον τόπον, μετενόει δὲ ὅτι ἔφερε ἐκεῖ τὴν Κλοτίλδην καὶ τοὺς νάνους. Ἀλλ' ἂν οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔτρεμον σύσσωμοι, ἢ νεκρὰ κῆρη ἐβάδιζε σταθερῶς, χωρὶς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν ἢ φόβον νὰ δεικνύη.

‘Ο ‘Αβδίας ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιμητηρίου, ἐνώπιον τάφου σκιαζομένου ὑπὸ κυπαρίσσου. Ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος φέρων πεπαλαιωμένον μέλαν ἔνδυμα ἔστη-ρίζετο ἐπὶ μακροῦ τρικρανοῦ βλέπων τὸν τάφον σύννοος.

— Φίλε, εἶπεν ὁ Διδιέ τῷ ‘Αβδία, αὐτὸς εἶναι ὁ ποιμὴν τοῦ ποιμνίου σας;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Οὐγονότος, εἶναι ὁ προφήτης ἡμῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βωδοϊ-νων ‘Εφραὶμ Λεβλάν, ὁ ἠρωϊκὸς βοσκός, ὅστις ἀντέστη εἰς τὸν διωγμὸν καὶ ἐπέπνευσε θάρρος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀσθενεστέρων καὶ δειλοτέρων.

— Δύναμαι νὰ τῷ ὁμιλήσω; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ βλέπων περιέργως τὸν διάσημον Βωδοϊνον.

— Περιμένετε νὰ σὰς ὁμιλήσῃ ὁ ‘Εφραὶμ, εἶπεν ὁ ‘Αβδίας. Δὲν βλέπετε ὅτι τὸ ‘Άγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐπ’ αὐτοῦ; Μὴ ταράσσετε τὴν ἐμπνευσίν του.

‘Ο ‘Εφραὶμ δὲν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο διατελῶν ἐν ἐκστάσει. Ἦν ἀνὴρ νευρώδης καὶ ῥωμαλέος, μετ’ ὃν ἡλιοκατὴ καὶ ἀγρία ἐἶχε μεγάλους ὀφθαλμούς καὶ τὸ βλέμμα διάπυρον ἢ κόρη του ἦν μακρὰ, καὶ ὀλίγον ξανθὴ. Ἐν τούτοις ἦν ἤμερος ὡς ἀρνίον, σοβαρὸς, σιωπηλὸς, βραχυλόγος καὶ πλήρους θελήσεως καὶ ἀκαταμαχίτου τόλμης.

‘Ο Διδιέ ἤρξατο ἀνυπομονῶν καὶ μετὰ κίνδυνον νὰ δυσαρστήσῃ τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ, ἠτοιμάζετο νὰ σύρῃ τὸν βοσκὸν ἀπὸ τῆς χειρὶδος, ὅτε οὗτος ἐφάνη ἀνασκιρτήσας. Ἀπέμαξε τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ῥέοντα ἰδρώτα καὶ ἠτένισε δι’ ἀβεβαίου βλέμματος τὸν νεανίαν.

— Τίς εἶσαι, φίλε μου; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Εὐγενὴς, περιπεσὼν εἰς τὸ μῖσος κυρίου τῆς αὐλῆς, ἰσχυροῦ καὶ εὐνοουμένου. Ἐν τούτοις ζητῶ παρ’ ὑμῶν ἀσυλον ἢ διάβασιν.

‘Ο ‘Εφραὶμ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Διδιέ.

— Ὅλοι οἱ καταδιωκόμενοι εἶναι ἀδελφοί, φίλε μου· δὲν θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ σου· ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μερισθῆς τὸ καταφύγιόν μας. Μὴ δυσαρστηθῆτε ὅμως ἀν φυλάσσετε μέχρι τῆς ἡμέρας· τὸ ἀπατεῖ ἢ ἀσφάλεια τοῦ ποιμνίου, διότι εἰς ἔκαστον βῆμα ἀπειλούμεθα ὑπὸ προδοτῶν καὶ κατασκοπόν. Ἔχω ὑπὸ τὴν φύλαξίν μου χριστιανικὰς ψυχὰς καὶ τὸ ‘Άγιον Πνεῦμα μετέδιδε νὰ δυσπιστῶ. ‘Αβδία, ἐπίστρεψε εἰς τὴν θέσιν σου.

Ἦ ὁδηγὸς ὑπήκουσεν. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤδεῖα φωνὴ ἐψιθύρισεν:

— ‘Εφραὶμ Λεβλάν, τὸ ‘Άγιον Πνεῦμα σὰς διέταξε νὰ δυσπιστήτε πρὸς ἐμέ;

‘Ο ‘Εφραὶμ ἠτένισε τὴν νεανίδα ἐκπληκτός· εἶχεν αὐτὴ ἀνασύρει τὸν πέπλον τῆς καὶ ἐμειδία. Ἄλλὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ καὶ ἐψιθύρισεν ἐναγωνίως:

— Ἦ Κλοτίλδη ζῶσα! εἶσαι σύ, τέκνον μου; δὲν εἶναι τὸ φάσμα σου;

Καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Μεθ’ ὃ ἀνέλαθε τὴν ψυχρα-

μίαν του καὶ στραφείς πρὸς τὸν ἀδελφόν του εἶπεν:

— Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον! Σπεύσατε ὅλοι. Ἦ θυγάτηρ τῆς ἀδελφῆς σας, τῆς εὐσεβοῦς Σάρας Δελόριμ ἐπανευρέθη!

Οἱ Βωδοϊνοὶ ἐπλησίασαν πάντες σχεδὸν εἶχον εἰρηνικὴν καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, καίτοι ρυτίδες καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους ἔτι ἐδείκνυον τοὺς καμᾶτους καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ὑφίσταντο.

‘Ο ‘Εφραὶμ τότε ἀπήγγειλε χαμηλοφῶνως ὡδὰς ψαλμοῦ ἐφαρμοζομένου εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κλοτίλδης:

«Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὅστις μὰς ἀπήλαξε τῶν ὀδόντων τῶν ἐχθρῶν μας!

Ἦ ψυχὴ μας, ὡς τὸ στρουθίον, ἀπεσπάσθη τοῦ δικτύου τοῦ ὀρνιθοθήρα. Τὸ δίκτυον δειρράγη καὶ ἐσώθημεν.

Ἦ ἐλπίζομεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπλασε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν!

Ἦ Κλοτίλδη καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς εὐσεβάστως γονυπετήσαντες ἐπανελάθον τὸν ψαλμόν.

‘Ο ‘Εφραὶμ ἐστράφη εἶτα πρὸς τὸν Διδιέ:

— Εἰσθε ἐλεύθεροι, νέε μου αὐθέντα, εἶπεν αὐτῷ, νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας· σὰς συμβουλεύω ὅμως νὰ μείνετε μαζὺ μὰς ἕως ὅτου ἐξημερώσῃ. Θ’ ἀνακτήσετε ἰσχὺν καὶ θάρρος κωμαίμενος ὄρας τινάς.

‘Ο Διδιέ προσέκλινε καὶ ἀπήντησεν:

— Ἄξιόσεβάσατε ποιμὴν, δὲν θέλω νὰ ἀφήσω τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην, τὴν ὁποίαν δὲν θεωρῶ τελείως ἀσφαλῆ. Τῆ βοηθείᾳ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων πλασματῶν, τῶν συμμερισθέντων τὴν τύχην μας, προσέθηκε δεικνύων τοὺς νόμους, κατῶρθωσα νὰ διαφυλάξω τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν τῆς. Θὰ σὰς συνοδεύσω, ἀν ἡ Κλοτίλδη στέργη, εἰς τὴν φυγὴν σας καὶ δὲν θὰ ἤμαι ἀνωφελὴς εἰς ὑμᾶς, τίθεμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας. Εἶμαι κνηγὸς εἰθισμένος εἰς τὴν σκληραγωγίαν, καὶ δύναμαι ν’ ἀγρυπνήσω μίαν νύκτα ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ περιφέρωμαι περὶξ τοῦ στρατοπέδου σας. Οἱ φρουροὶ σας δυνατὸν ν’ ἀποκοιμηθῶσιν· ἐγὼ θὰ παραφυλάττω τὸν ἐχθρὸν ἀντ’ αὐτῶν.

— Καλῶς, νέε μου αὐθέντα, εἶπεν ὁ ‘Εφραὶμ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εὐκρινεΐας τοῦ νεανίου, εἰσθε ἐκ τῶν ἀγῶν ἐκείνων καρδιῶν, ἃς ὁ Θεός ἠύλογησε. Τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως αἰ πράξεις σας θὰ ἐκτιμηθῶσιν δεόντως. Δέχομαι τὴν πρότασιν σας, διότι οἱ ἀδελφοὶ μὰς εἶναι ἐξηνητλημένοι. Φυλάξατε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ φυλάττω πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων τοῦ Ἀπρεμόν.

‘Ο ‘Εφραὶμ ἐνηγκαλίσθη τὴν Κλοτίλδην καὶ ἀφοῦ ἠσπάσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον ἀπεμακρύνθη φέρων ἐπ’ ὤμου τοῦ δίκρανον.

‘Ο Διδιέ καὶ ἡ νεαρὰ κόρη ἐξῆλθον τότε τοῦ κοιμητηρίου, διῆλθον ἐνώπιον τοῦ ‘Αβδία Μορέλ, ὅστις ἐκοιμάτο, εἶπεν εἰς τοὺς νόμους νὰ κοιμηθῶσιν καὶ οὗτοι καὶ διηθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος, ἐνῶ βαθεῖα

σιγὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ στρατόπεδον ἐκεῖνο. Οἱ Βωδοϊνοὶ δὲν ἠδυνήθησαν ν’ ἀνθέξωσι πλέον εἰς τὴν ἀϋπνίαν καὶ κατεκλίθησαν τυχαίως ἐπὶ τῶν τάφων καὶ τῆς γλῶσς.

‘Ο Διδιέ καὶ ἡ Κλοτίλδη ἐβάδιζον ὀνειροπολοῦντες· ἡ ἐξορία καὶ ὁ κίνδυνος ἦσαν δι’ αὐτούς εὐτυχία. Ἦ βαθεῖα ἐκείνη νύξ, ἡ σιγὴ ἤγειν αὐτούς μέχρι τοῦ νὰ λησμονήσωσι τὴν πραγματικότητα τοῦ βίου καὶ μόνον ν’ ἀγαπῶνται. Χαρὰ ἀκτινοβόλος, ἀπειρος, ἀτελεύτητος ἐπλήρου τὰς καρδίας αὐτῶν. Ἐκαθέσθησαν ὑπὸ δένδρον κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν, εὐδαίμονες καὶ σιωπηλοί.

Ἐν τούτοις, μετὰ παρέλευσιν τετάρτου τῆς ὥρας, ἡ Κλοτίλδη ἐταράχθη βαθέως ἐκ τῆς παρατεταμένης ἐκείνης σιωπῆς.

— Ὑποχρεοῦσθε νὰ συνοδεύσετε τοὺς ἀδελφούς μας, κύριε Διδιέ, εἶπεν αὐτῷ· ἀλλ’ ἡ θέσις σας εἶναι ἐν μέσῳ τῶν Βωδοϊνων καὶ τῶν φυγάδων οὐγονότων;

— Οἱ Οὐγονότοι εἶναι ἔντιμοι ἄνθρωποι, υπέλαβεν ὁ Διδιέ ὅσον διὰ τοὺς Βωδοϊνους ἐνόμιζον αὐτούς διασπαρέντας, ἠγνόουν δὲ ὅτι ὁ ‘Εφραὶμ διέφυγε τὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε καταδικάσει αὐτὸν τὸ παρακείμενον τοῦ Αἰξ.

Πρέπει νὰ μάθετε τὴν ἱστορίαν τῶν ἀδελφῶν μας, υπέλαβεν ἡ Κλοτίλδη σοβαρῶς. Ἦ αἵρεσις αὐτῶν ἐσχηματίσθη τῷ 1160 ὑπὸ τινος ἐμπόρου ἐκ Λυών, Πέτρου Βάλδο, ὅστις ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὄνομα του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, συντρώγων μετὰ πλουσίων ἐπιχειρηματιῶν, εἶδεν ἓνα ἐξ αὐτῶν ἀποθνήσκοντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τοῦτο ἐνεποίησεν αἰσθησὴν αὐτῷ. Ὁ Βάλδο δὲν ἔγεινε μοναχός· ἐσπούδασε τὸ εὐαγγέλιον καὶ εἶδεν ἐν αὐτῷ πανταχοῦ τὸ ἐγκώμιον τῆς πενίας. Ἐκρινεν ὅτι ἡ ἀποστολικὴ ζωὴ εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἐκ τῆς γῆς καὶ ἠθέλησε ν’ ἀνανεώσῃ αὐτήν. Ἐπώλησε πάντα αὐτοῦ τὰ ὑπάρχοντα καὶ ἔδωκε τὸ χρῆμα τοῖς πτωχοῖς, ἐγένετο καὶ αὐτὸς πτωχὸς καὶ ἐφόρεσε σανδάλια. Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Λυών ἠνώθησαν μετ’ αὐτοῦ, ὠνόμασαν δὲ αὐτοὺς κατὰ πρόωτον οἱ Πτωχοὶ τοῦ Λυών.

— Ἄ! γενναῖοι ἄνθρωποι! διέκοψεν ὁ Διδιέ. Αὐτοὶ ἦσαν ἀληθεῖς διάδοχοι τῶν ἀποστόλων.

Ἦ Κλοτίλδη ἐξηκολούθησεν:

— Οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦσαν μόνον πτωχοί, ἀλλὰ καὶ κήρυκες. Οἱ Βωδοϊνοὶ ἠθέλησαν νὰ κηρύξωσιν. Ὁ Πάπας τότε καταδικάσεν αὐτούς. Ἐμείναν ὑποτεταγμένοι εἰς τὴν ἀγίαν ἔδραν καὶ τῷ 1212 καθικέτευσαν τὴν ἐπικύρωσιν Ἰννοκεντίου τοῦ Γ’.

— Καὶ τί ἀπήντησεν ὁ πάπας; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ.

— Ἐναντίον τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἐθελοντῶν, τῶν ὁποίων ἐνόμισεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξευτελισθῇ τὴν ταπεινώσιν, Ἰννοκέντιος ὁ Γ’ ἐπεδοκίμασε τὸ ἱνστιτούτον τῶν ἐλασσόνων ἀδελφῶν ἢ καρδελιέρων. Ἐναντίον τῶν ἀνεὺ ἐντολῆς κηρύκων ἀπεδοκίμασε τὸ τάγμα τῶν ἀδελφῶν κηρύκων ἢ δομινικανῶν εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Λακράν. Ἐντὶ ταῦτα ταῦτα τάγματα ἐνεθρονίσθησαν εἰς τοὺς ἀμβωνας τῶν ἐκκλησιῶν,

προσταντο τῶν δικαστηρίων καὶ διηύθονον τὴν συνείδησιν τῶν βασιλέων . . .

— Καὶ τί ἀπέγειναν οἱ ὄπαδοι τοῦ Πέτρου Βάλδο; Ἀντέστησαν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς ἀγίας ἔδρας;

— Ἐμεινὰν ἀγνωστοὶ καὶ παρημελημένοι. Κεκρυσμένοι εἰς τὰ βάθη τῶν κοιλάδων καὶ εἰς τὰ δάση, πένητες καὶ φιλεργοί, ἐκαλλιέργουν τὰς ἐγκαταληφθείσας γαίας, ἀνεγίνωσκον τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως καὶ ἀπεμακρύνοντο τοῦ κόσμου καὶ τῶν θρησκευτικῶν διαμαχῶν. Ἡ ἐκκλησία ἐπὶ πολὺ ἐλησμόνησεν αὐτούς.

— Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ βασιλεῖς ἐμιμήθησαν τὴν ἐκκλησίαν;

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδη μειδιώσα, διότι οἱ Βεδουῖνοι παρεῖχον πλοῦτη εἰς τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἐλάμβανον ἐπὶ φόρῳ τὰς χέρσους γαίας καὶ ἔδιδον εἰς τοὺς βασιλεῖς, διὰ τῆς ἐργασίας αὐτῶν, νέους φόρους ἀκριβῶς καταβαλομένους.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὰ βλέμματα αὐτῶν μετὰ πλειοτέρας συμπαθείας ἀπετείοντο ἤδη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ καὶ μετὰ πλείονος ἀπορίας καὶ περιεργείας πρὸς τὴν Εἰρήνην.

Ἐπὶ τὸν Σνίτσηλ καλλίστα παρετήρησε τὴν εὐνοϊκὴν διὰ τὸν πελάτην του ἀλλοίωσιν ταύτην τῆς γενικῆς καταστάσεως.

— Ἦδη, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πελάτου μου, ἀνέκραγεν οὗτος, θεωρῶν τοὺς δικαστὰς δι' ἐλπίδος καὶ θριαμβευτικοῦ βλέμματος, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρακαλέσω τὸ δικαστήριον ν' ἀκούσῃ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἱατροδικαστῶν, οἵτινες ἐξήτασαν τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς κατηγορουμένης.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Εἰρήνη ἠγέρθη ἐξαίφνης τῆς θέσεώς της, ὅπως τετραγμένη καὶ ἠγανακτημένη.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν αὕτη διὰ ταρχώδους φωνῆς. Θέλουν λοιπὸν ν' ἀποδείξουν ὅτι εἶμαι παράφρων; Ἡ φωνὴ τῆς ὑψοῦτο καὶ καθίστατο βαθμηδὸν παθητικώτερα, οὕτως ὥστε ἀπέπνιγε τὴν φωνὴν τοῦ προέδρου, μάλιστα προσπαθοῦντος νὰ καταβύνη αὐτήν. Καὶ τὸ δικαστήριον θ' ἀ-

κούσῃ τῆς αἰσχροῦς ταύτης πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὕβρεως; Ἄ! Ὄχι! . . . Δὲν τὸ πιστεύω! . . . Τοῦτο δὲν θὰ γείνη!

Ὁ πρόεδρος ἀνεκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὴν τάξιν, αὕτη δὲ ἐροῖσθη σιγῶσα ἐπὶ τοῦ ἔδωλου καὶ ἐκάλυφεν ἐκ νέου διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, προσπαθοῦσα νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς της.

Κατόπιν τούτων, εἰς τὴν αἴθουσαν ὠδηγήθη ὁ ἕτερος τῶν τριῶν πραγματογνομόνων. Οὗτος ἐδήλωσεν ὅτι ἐπὶ μακρὸν παρατηρήσας τὴν κατηγορουμένην, οὐδὲν σύμπτωμα ἀνεῦρεν ἐν αὐτῇ τεκμηριοῦν διατάραξιν τῶν φρενῶν, καὶ ὅτι τὸ λογικὸν ρεῦμα τῶν σκέψεων, ἡ εὐκρίνεια καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς γνώσεως, ἡ συναίσθησις ἀπασῶν τῶν πράξεων καὶ αἰσθημάτων αὐτῆς, ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν εἰς κανονικὰ, ἀλλ' ὅτι πράγματι, παρατηρεῖται ἐν αὐτῇ καταθλιπτικὴν τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος, ἣν ἄλλως τε δὲν ἀποδίδει εἰς διανοητικὴν διατάραξιν, ἀλλ' ἐξηγεῖ ἀπλῶς ὡς φυσικὴν συνέπειαν τῆς παρελθούσης καὶ τῆς νῦν καταστάσεως, εἰς ἣν διατελεῖ ἡ γυνὴ αὕτη, βασανιζομένη ἀνάως ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος καὶ τῆς μεταμελείας της.

Ἡ Εἰρήνη εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ ἱατροῦ προσέβλεψεν αὐτὸν μετὰ βλέμματος εὐγνωμοσύνης.

Ὁ ἕτερος πραγματογνομόνων, ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων βασιζόμενος, εὗρισκεν ὅτι τὰ συμπτώματα παρουσιάζουσιν ἀναμφίβολον τὴν διανοητικὴν διατάραξιν.

Ὁ τρίτος τῶν πραγματογνομόνων, ἡ ἔκθεσις τοῦ ὁποῦ ἀνεγνώσθη εἰς τὸ δικαστήριον, συνεμερίζετο τὴν γνώμην ἀμφοτέρων τῶν συναδέλφων του τὴν κατάστασιν δὲ ταύτην ἀπέδιδεν εἰς τὴν βθεῖαν ἐκείνην θλίψιν καὶ τὸν πόνον, ὃν ἐπροξένησεν εἰς τὴν κατηγορουμένην ὁ αἰφνιδίος θάνατος τοῦ ἀγαπωμένου συζύγου.

Κατόπιν καὶ τῆς τελευταίας γνώμης ταύτης, ὁ προεδρεὺν ἐκήρυξε παρατωθεῖσαν τὴν δίκην καὶ μετὰ τινα διακοπὴν προέτεινεν εἰς τὰ μέλη νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα!

Ὁ λόγος τοῦ κατηγοροῦ, ἔνεκεν ἐλλείψεως ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξεων, δὲν ἠδύνατο, βεβαίως, νὰ διακριθῇ ἐπὶ δυνάμει καὶ ζωρότητι. Ὁ εἰσαγγελεὺς πληρέστατα ἐγνώριζε τὸ δυσχερὲς τῆς θέσεώς του ἀφ' ἐνός, εἶχε τὴν πλήρη, ἐκουσίαν καὶ εἰλικρινῆ ὁμολογίαν τῆς Εἰρήνης, ἀφ' ἑτέρου οὐδεμίαν ἀποδείξιν ἐνοχῆς κατὰ τοῦ Βελτίστσεφ.

Ὅχι ἦττον κατώρθωσε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν, βασιθεὶς κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν ἱατροδικαστῶν, ἧτις δὲν ἀνέφερε θετικῶς τὴν παρουσίαν συμπτώματος τινος διαταράξεως τῶν φρενῶν τῆς κατηγορουμένης, ὅτι τούναντίον, ὅλαι αἱ πράξεις της, ὅλαι αἱ ἀπαντήσεις, ἀπασα ἡ διαγωγή της, διακρινόμεναι ἐπὶ λογικότητι, πειστικώτατα ἀποδεικνύουσι βθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ μεταμέλειαν ἐπὶ τῇ διαπραχθέντι ἐγκλήματι, καὶ ὅτι ἐκεῖ, ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι σαφεῖς ἀποδείξεις πα-

ρουσιάζεται ὡς καλλιτέρα ἀπόδειξις αὐτῆς ἢ ἰδία συνείδησις.

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὁ λόγος τοῦ βαρόνου φὸν Σνίτσηλ ἦτο πλήρης δυνάμεως καὶ εὐγλωττίας, ἠδύνατο δὲ νὰ ὀνομασθῇ μαργαρίτης ρητορικῆς δεινότητος καὶ τέχνης· προσεπάθει οὗτος νὰ μὴ εἴπῃ πολλὰ καὶ κουράσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν, ἀλλ' εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐνυπῆρχε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων καὶ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο, οὕτως ἢ ἄλλως, νὰ ἐξυμνήσῃ καὶ ἀποδείξῃ πανηγυρικῶς τὴν ἀθώτητα τοῦ «σεβαστοῦ πελάτου του». Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ φὸν Σνίτσηλ, ἠγέρθη ὁ βελονοειδῆς συνήγορος τῆς Εἰρήνης, ὅστις, ὡς εἰκός, εἶχεν ὑποδείχθῃ παρὰ τοῦ βαρόνου. Τὴν ὑπεράσπισιν του ἐστήριξεν οὗτος ἐπὶ τῆς γνώμης τοῦ σοφοῦ ἱατροδικαστοῦ, ὅστις ἀπέδιδεν εἰς τὴν Εἰρήνην μονομερῆ διατάραξιν, ὡς ἐκ τῆς βαρείας θλίψεως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου της, κύριος ὅμως σκοπὸς τῆς ὑπερασπίσεώς του ἦτο νὰ ἀποδείξῃ πλήρη τὴν διατάραξιν τῶν φρενῶν τῆς πελάτιδος του.

Ἐπειδὴ ὁ εἰσαγγελεὺς οὐδὲν εὔρε νὰ ἀντιπᾶξῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας, ὁ πρόεδρος προέτεινεν εἰς ἀμφοτέροισιν τοὺς κατηγορουμένους, ἂν ἔχῃσι νὰ προσθέσωσι τι εἰς τὰ παρὰ τῶν συνηγῶρων αὐτῶν λεχθέντα.

Ἀμφοτέροι ἀπεκρίθησαν καταφατικῶς, καὶ ὁ λόγος ἐδόθη πρῶτον εἰς τὸν Πλάτωνα.

— Λέγω μόνον, ἤρξατο οὗτος κάτωχρος καὶ τετραγμένος, ὅτι, ἂν ἀπασα ἡ δικαστικὴ συζήτησις, ἂν ἀπασαί αἱ προσπάθειαι τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς, μοὶ εἶνε δὲ πεπρωμένον ν' ἀκούσω τὴν καταδικὴν μου, θέλω. . . θέλω ὑποταχθῆ, μετὰ καθαρῆς συνειδήσεως. — Ἡ φωνὴ αὐτοῦ διεκόπη καὶ κατέπεσεν. — Οἷος δὴποτε καὶ ἂν με ἐπαπειλῇ κίνδυνος. . . εἶμαι ἀθῶος! ἐπεράτωσεν οὗτος μόλις ἡδὴ ἀκούομενος.

— Κυρία Βελτίστσεφ, ἡ σειρά σας! ὑπέμνησεν ὁ προεδρεὺν τῇ Εἰρήνῃ, ἧτις ἐκάθητο, βεβυθισμένη εἰς διαλογισμούς.

Ὡς ἀφυπνισθεῖσα αὕτη, ἠγέρθη νωχελῶς ἐκ τῆς θέσεώς της. Τὰ βλέμματα ἀπάντων προσηλώθησαν ἀκουσίως ἐπὶ τῆς αὐστηρῆς καὶ εὐσώμου γυναικὸς ταύτης. Εἰς τὸ εὐθυτενὲς ἀνάστημά της, εἰς τὰς κρεμαμένας χεῖράς της, καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς πτυχὰς τῆς μελαίνης ἐσθῆτός της, νωχελῶς συρομένας εἰς τὸ δάπεδον, ἐνυπῆρχε τι καταπληττον ἐξ ἀπλότητος καὶ ἰσχύος, αὐστηρόν τι καὶ μεγαλοπρεπές.

— Ὅτι καὶ ἂν λέγῃσι, ὅτι καὶ ἂν σκέπτονται εὐταῦθα, ἤρξατο μετὰ σταθερότητος ἡ Εἰρήνη, ἐγὼ ἐν τούτοις ἐπαλαμβάνω: εἶμαι ἐνοχος! . . . Καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ τὸ λέγω, ἐνόσω ζῶ. Οὐδὲν με δικαιολογεῖ, καὶ μοὶ εἶνε περιττὴ πᾶσα ὑπεράσπισις!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Πάντοτε ὁ Καλλιουέ! . . . Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἔχει ἐπὶ τῆς τύχης σας ἀναμφιβόλως μεγίστην ἐπιρροήν! . . . Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν εὐρῶ . . . καὶ θὰ τὸν ζητήσω διὰ τῆς ἀστυνομίας καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν . . . Θὰ τὸν εὐρωμεν ἐπὶ τέλους, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν ἂν καὶ ἐνώπιόν του αἱ διαβεβαιώσεις σας θὰ ἦναι αἱ αὐταί.

— Ζητήσατέ τον, κύριε.

— Ἀλλά, νομίζω, ὅτι ὑμεῖς πρῶτος δύνασθε νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἐντιμος αὐτὸς Καλλιουέ.

— Πῶς θὰ τὸ εἰξεύρω;

— Σὰς προσέφερε, καθ' ἃ φαίνεται, μεγίστας ὑπηρεσίας, ὥστε πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεσθε περὶ τῆς τύχης του. Εἰκοσακισχίλια φράγκα, ἀπαξ πληρωθέντα αὐτῷ, εἶναι ὀλίγα δι' ἀνθρώπον πράξαντα τόσα. Αἱ εὐεργεσίαι σας ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσωσι πανταχοῦ τὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος κατὰ διαταγὴν σας ἐγκατέλειπε τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του.

— Ἄν ὁ Καλλιουέ ἀπετείνετο πρός με, θὰ τὸν ἐβοήθουν βεβαίως. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατέλειπε τὸν τόπον τοῦτον, οὐδὲν ἤκουσα πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Τοῦτο δὲν εἶναι πιθανόν. Ἄλλ' ἔχετε συμφέρον νὰ μὴ εὐρεθῆ ὁ Καλλιουέ.

— Ἀπατάσθε, κύριε. Ἔχω ἀπεναντίας συμφέρον νὰ εὐρεθῆ.

— Πῶς;

— Ὁ Καλλιουέ ὑπῆρξεν ὁ μόνος μάρτυς τῶν συμβάντων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820. Θὰ καταθέσῃ ὅτι ὑπῆρξε μονομαχία, καὶ αἱ λεπτομέρειαι τὰς ὁποίας θὰ καταθέσῃ ἐκεῖνος δὲν δύνανται ἢ νὰ ἐνισχύσωσι τὴν κατάθεσίν μου.

— Θὰ ἦτο περίστασις νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὴν ἠθικότητα καὶ τὴν καλὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, μισθωτοῦ ὑπρέτου καὶ συνενόχου, κακοῦ συζύγου καὶ κακοῦ πατρός.

— Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ δὲν θὰ τὸν πιστεύσετε, ἢ μόνον ἂν καταθέσῃ ἐναντίον μου, τί τὸν θέλετε;

— Πιστεύω ὅτι οἱ ὑπαίτιοι δὲν εἶναι συνήθεια νὰ ἐρωτῶσι τοὺς δικαστὰς, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ ἀνακριτής.

Εἶτα προσέθετο :

— Ἡ ἀνάκρισις διὰ σήμερον ἐτελείωσε . . . Θὰ ὑπογράψετε τὰ πρακτικά, ἀφοῦ σας ἀναγνωσθῶσι.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ τῆς διατυπώσεως ταύτης, ὁ κόμης ἠρώτησε:

— Κύριε, δύναμαι νὰ ἴδῶ τὴν θυγατέρα μου καὶ τὸν γαμβρόν μου;

— Ἀδύνατον.

— Διὰτί;

— Διότι εἴσθε ἄνευ συγκοινωνίας.

— Καὶ θὰ ἦμαι ἀκόμη πολὺ;

— Ὅσον εἶναι ἀνάγκη.

— Καὶ πότε θὰ παύσῃ ἡ ἀνάγκη αὕτη;

— Θὰ τὸ ἴδητε, χωρὶς νὰ σας τὸ εἰπῶ . . . Χωροφύλακες, φέρετε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὴν φυλακὴν του . . .

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ὠδηγήθη αὐθις εἰς τὸ δωματίον, ἐν ᾧ εἶχε καθειρχθῆ.

— Καλλίστα! . . . ἐσκίετο ὁ ἀνακριτής, ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ τοῦ γραφείου του . . . Τί λαμπρὰ ὑπόθεσις! . . . Θὰ ἦναι πλήρες τὸ κακουροδικεῖον . . . θὰ ἔλθῃ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης . . . Ὁ συνήγορος τοῦ κόμητος θὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐγκλημα τῆς κομῆσεως, θὰ ὑπάρξουν ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις . . . ὥστε δὲν πρέπει νὰ περιμένη τις θανατικὴν καταδίκην . . . ἀλλὰ πρέπει νὰ βάλῃ ὁ διάβολος τὴν οὐρὰ του διὰ νὰ μὴν ἐπιτύχωμεν δέκα ἢ δεκαπέντε ἔτη δεσμῶ . . . Ἐν τοσοῦτῳ, θὰ διατάξω νὰ ζητήσουν ἐκεῖνον τὸν Καλλιουέ . . . αὐτὸς βέβαια εἶναι ὁ ἄξων ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως . . . ὁ ἐκ μηχανῆς Θεός. . . Θὰ γράψω ἀπόψε περὶ τούτου εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας . . .

Καὶ ὁ κύριος Βασελέ ἐπανήλθεν οἰκοφαιδρότατος.

.....

Παρήλθεν ἑβδομάς.

Ὁ κόμης ὑπεβλήθη εἰς ἐπανειλημμένας ἀνακρίσεις, αἵτινες ὅμως δὲν μετέβαλον τὴν ὄψιν τῆς ὑποθέσεως.

Μεθ' ὅλην τὴν πονηρίαν τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ καὶ τὰς λεπτολογίας του, μεθ' ὅλα τὰ μέσα, ἅτινα οὗτος ἔθετο εἰς ἐνεργεῖαν ὅπως φέρῃ εἰς ἀντίφασιν τὸν κατηγορούμενον, ὁ κόμης ἔδιδε πάντοτε τὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις.

Ἀπέναντι τῶν ἐπιμόνων τοῦ κατηγορουμένου διαβεβαιώσεων ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιού εἶχε φονευθῆ ἐν μονομαχίᾳ, ἐν τῷ παρὰ τὴν θρησκευτικὴν σκιὰδα διαδρόμῳ τοῦ ἄλσους, ὁ ἀνακριτής ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ ἐπὶ τόπου, ἐφ' ᾧ καὶ διέταξε μίαν τῶν διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν φυλακισμένων ἀμαξῶν νὰ ἦναι ἐτοίμη διὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν· ἀπόσπασμα δὲ χωροφυλακῆς ἔμελλε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ.

Ὁ εἰσαγγελεύς, μαθὼν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι ἀπηγόρευε ρητῶς τὴν μεταφορὰν τοῦ ὑποδίκου διὰ τῆς κλειστῆς τῶν φυλακῶν ἀμαξῆς, προσθέσας ὅτι θὰ συνώδευε καὶ αὐτὸς τὸν ἀνακριτὴν, ὅτι θὰ παρελάμβανε τὸν ὑπόδικον ἐν τῇ ἀμαξῇ του καὶ ὅτι δύο μόνον χωροφύλακες ἤρουν πρὸς συνοδίαν.

Τοῦτο ἀνέτρεπεν ἄρδην τὰ σχέδια τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅστις οὕτω θὰ κατεῖχε κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην περίστασιν δευτερεύουσαν θέσιν.

Ὁ κύριος Βασελέ ὠργίσθη ἐνδομύχως ἀλλ' ἦτο πεπειραμένος αὐλικὸς καὶ προσποιήθη ὅτι ἔχαιρε μεγάλως ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ τοῦ εἰσαγγελέως

Ἀνεχώρησαν.

Ἡ ὁδοπορία ἐφάνη μακρὰ καὶ ἀλγεινὴ εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί, ὅστις ἔμελλε νὰ τὸν ἐπανίδῃ πύργον του, ἀλλὰ δεσμώτης

καὶ ἐγκληματίας, ὡς εἶχεν ἀναχωρήσῃ. Ἐμελλε νὰ παρευρεθῆ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρὰ τῆ προσφιλεῖ του Μαγδαληνῇ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς ἓνα κἂν καὶ μόνον παρήγορον λόγον, νὰ δώσῃ αὐτῇ ἓν καὶ μόνον πατρικὸν φίλημα.

Μόλις ἡ ἀμαξά διήλθε τὰς κιγκλίδας τοῦ ἄλσους, ὁ εἰσαγγελεύς διέταξε νὰ σταθῆ, καὶ ἀφίσας ἐν αὐτῇ τὸν κύριον Δεβεζαί καὶ τὸν ἀνακριτὴν, κατήλθε καὶ μετέβη μόνος καὶ πεζῇ εἰς τὸν πύργον, ἔνθα ἐζήτησε τὸν κύριον Βιλλεδιού, ὅστις ἔδραμεν ἀμέσως, καὶ εἰς ὃν ὁ εἰσαγγελεύς ἐζήτησε δι' ὀλίγον τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς των, εἶτα προσέθετο :

— Ἦλθον νὰ σας προειδοποιήσω, κύριε ὑποκόμη, ὅπως ἀποφύγωμεν σκηνάς, κατὰ διπλοῦν λόγον ἀλγεινάς. Ἡ ἀπομόνωσις δὲν ἦρθη ἔτι. Ὁ ἀτυχῆς πενθερός σας εἶναι ἔτι ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἄνευ συγκοινωνίας, ὅθεν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἡ κυρία ὑποκόμησσα δύνασθε σήμερον νὰ συγκοινωνήσετε μετ' αὐτοῦ. Εὐαρεστήθητε λοιπὸν, καὶ σας τὸ ζητῶ πρὸς χάριν, νὰ κλεισθῆτε εἰς τὰ δώματά σας ἐπὶ τινὰς ὥρας. Προσπαθήσατε δὲ νὰ μὴ μάθῃ ἡ κυρία ὑποκόμησσα ὅτι ὁ πατήρ της εἶναι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τόσον πλησίον της. Ἐν ὀλίγοις, ἀφίσατε ἡμᾶς ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς κυρίου τοῦ πύργου. Λάβετε δὲ τὴν καλωσύνην νὰ διατάξετε τοὺς ὑπνρέτας σας νὰ μὴ ἐγκαταλείψωσι τὸ μέρος, τὸ ὅποῖον ἤθελε τοῖς ὑποδείξετε καὶ νὰ ἦναι ἔτοιμοι ἂν ὁ κύριος ἀνακριτής ἤθελε νομίσει ἀναγκαῖον νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ.

— Θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός.

Προσκαλέσας δὲ τὸν θαλαμηπόλον του, ἐπανελάθεν αὐτῷ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ εἰσαγγελέως, εἶτα μετέβη παρὰ τῆ Μαγδαληνῇ, ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτῇ ὅτι ὤφειλε νὰ κλεισθῆ εἰς τὰ δώματά της, ὅπερ ἔπραξε καὶ αὐτός.

Ὁ εἰσαγγελεύς, ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἀμαξάν, διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτὴν παρὰ τὴν κλίμακα.

Ἐγγίσας τὰς ἐκ γρανίτου ἐκείνας βαθμίδας, ἄς τοσάκις ἀνήλθεν ἐλεύθερος, ὁ κόμης ἠσθάνθη τὰ γόνατα αὐτοῦ λυόμενα καὶ θὰ ἔπιπεν ἀφεύκτως, ἂν μὴ ὁ εἰσαγγελεύς ἔσπευδε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

Ἀφοῦ εἶδεν αὐτὸν συνελθόντα ἐκ τῆς πρώτης ἐκείνης ἐντυπώσεως, ὁ ἀνακριτής εἶπεν αὐτῷ :

— Εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς ὀδηγήσετε εἰς τὸν κοιτῶνα, τὸν ὅποῖον κατεῖχεν ἡ κυρία κόμησσα Δεβεζαί κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε.

Περιεγράψαμεν ἤδη τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσεως. Οὐδεμίαν δὲ μεταβολὴν εἶχε γίνῃ ἐν αὐτῷ ἀπὸ εἰκοσαετίας. Πάντα ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὅπου εἶχεν ἀφίσῃ αὐτὰ ἡ κόμησσα ἀποθανοῦσα. Ἀπαξ ἢ δις μόνον εἶχον ἀνοιχθῆ τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, ὅπως ἀνανεώσωσι τὸν ἄερα.

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ νόμου ἐξήτασαν προσεκτικῶς τὸν ἐξώστην, ἀπέτεινον εἰς τ

κύριον Δεβεζαί ἐρωτήσεις τινάς . . . εἶτα, ἀφοῦ συνενοήθησαν χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν διαδρόμον, ἢ μᾶλλον στοᾶν, ὅστις ἐχώριζε τὰ κύρια τοῦ πύργου τμήματα.

Τὸ δάπεδον τοῦ διαδρόμου ἐκείνου ἦτο ἐκ ξύλου δρυός, ἔργον ἰκανωτάτου τεχνίτου καὶ ἐντελῶς κηρωμένον. Ὁ ἀνακριτῆς γονυπετήσας ἐξήτασε προσεκτικώτατα τὸ δάπεδον ἐκεῖνο, εἶτα ἀνηγέρθη δυσηρεστημένος, διότι, φαίνεται, δὲν εἶχεν εὖρη ὅ,τι ἐξήτει.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ εἰσαγγελεύς.

— Τίποτε !

— Εἴσθε βέβαιος ;

— Βεβαίως.

— Δὲν φαίνονται ἴχνη πλυσίματος ;

— Οὐδὲν.

Ὁ εἰσαγγελεύς, στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα, εἶπεν αὐτῷ :

— Κύριε, κατὰ ποῖαν ἐποχὴν ἔγινε τὸ δάπεδον τῆς στοᾶς ταύτης ;

— Δὲν εἰξεύρω. Τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὡς ἔχει.

— Δὲν ἐκάματε ποτὲ τίποτε διορθώσεις ;

— Δὲν πιστεύω. Ἄλλ' ὅμως δὲν δύναμαι καὶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

— Πῶς λέγεται ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑπηρετῶν σας ;

— Ἀνδρέας.

— Ποῖαν θέσιν ἔχει ;

— Ἐπιστάτης . . . ἢ μᾶλλον ἐπιμελητής.

— Ἀπὸ πότε εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας ;

— Ἀπὸ τριακονταετίας τοῦλάχιστον.

Ὁ εἰσαγγελεύς διέταξε νὰ φέρωσι τὸν κόμητα αὐθις εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης Μαργαρίτας καὶ νὰ φρουρῶσιν αὐτὸν χωροφύλακες.

Εἶτα ἐξελθὼν ἔπεμψε τὸν Ματθαῖον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ἀνδρέου, ὅστις προσῆλθεν ἀμέσως, τρέμων σύσσωμος.

— Μὴ φοβῆσθε, φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ εἰσαγγελεύς. Δὲν ἐνέχεσθε εἰς τίποτε, καὶ δὲν πρόκειται περὶ ὑμῶν . . . θέλωμεν μόνον νὰ μᾶς ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἀπλῆν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σας κάμωμεν.

— Μάλιστα . . . κύριε . . . κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ πάτωμα ;

— Ναί . . . κύριε . . . τὸ βλέπω . . .

— Πότε ἔγινε ;

— Εἶναι τώρα τριάντα ἢ τριανταπέντε χρόνια . . . ἴσως καὶ περισσότερον . . . Δὲν ἤμουνα ἐδῶ.

— Ναί . . . Ἀλλὰ δὲν ἔγιναν τίποτα ἐπιδιορθώσεις ; . . .

— Ὅχι . . . δὲν πιστεύω.

— Δὲν εἶναι ἀλλαγμένον ἓνα μέρος ; . . . παρατηρήσατε καλλίτερα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς δι' ὕφους αὐστηροῦ, μὴ θέλετε νὰ ἀπατήσετε τὴν δικαιοσύνην . . . εἰμεθα βέβαιοι. Ἐνθυμήθητε ἢ ἀπαντήσατε.

Ὁ ὑπηρετῆς ἐφάνη σκεπτόμενος. Εἶτα πλήξας τὸ μέτωπον, ἀνέκραξεν :

— Ἄ ! ναί . . . ἐνθυμοῦμαι . . . ἔχετε δίκαιον . . . κύριε . . . Δὲν ἔλεγα ψεύματα . . . ἀλλὰ εἶχα λησμονήσῃ . . .

— Λέγετε.

— Ἐδιωρθώθη τὸ πάτωμα.

— Ἐδῶ . . . δὲν εἶναι ἀληθές ; . . . ἀκριβῶς ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν θύραν . . .

— Ναί . . . ναί . . . κύριε.

— Καὶ πότε ;

— Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΑ ΕΝΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Α'

Μεσημβρία ἐσήμανεν. Χρυσῆ ἡλιακῆ ἀκτίς εἰσῆρχετο διὰ τῶν ἐκ μουσελίνης καὶ δαμασκηνοῦ καταπετασμάτων, καταλλήλως φωτίζουσα εὐρὺν κοιτῶνα, οὐτινος ἢ πλουσία ἐπίστρωσις εὕρισκετο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θλιβεράν σκηνήν, ἣν μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν.

Γυνὴ τις, τεσσαρακοντοῦτις περίπου καὶ ὠραία εἰσέτι—παρὰ τὰ ἀναριθμητὰ ἴχνη, ἀτινα ἢ θλίψις ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ ὤχρου καὶ κατεσκληκότος προσώπου της—κεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ἀν καὶ ἐπαισθητῶς μεταβληθέντα ἐκ τῆς μακρᾶς νόσου, ἐφαίνοντο γαληνιαία, ἐκ τῶν μελανῶν δὲ καὶ ἡμικλειστων ὀφθαλμῶν αὐτῆς διεχέετο ἡ ὑστάτη ἀναλαμπή. Οἱ βραχιόνες της ἐπιπτον κρεμάμενοι, ἀποκαλύπτοντες χεῖρα λευκὴν καὶ ἀληθῶς ὠραίαν· τὰ χεῖλη της ἦσαν ὠχρά, ἀλλ' ἐν τούτοις μειδίημα ἐπλανᾶτο ἐπ' αὐτῶν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως πᾶς τις ἠννόει ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔπασχε, καὶ ὅτι μετ' οὐ πολὺ θάπνηλάσσετο τῶν βασάνων, ἀτινα μεθ' ὑπομονῆς μάρτυρος ὑπέφερον.

Δύο νεάνιδες, εἰκοσαετίδες περίπου, ἐν τῷ ἰδίῳ κοιτῶνι εὕρισκόμεναι, συνεπλήρουν τὴν θλιβεράν εἰκόνα. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, μὲ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, ὀφθαλμούς μέλανας καὶ ξανθὴν κόμην βοστρυχώδη, πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἀγωνιῶντος στήθους της, εὕρισκετο γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενοῦς, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν, αἷτινες ἐβρέχοντο ὑπὸ τῶν δακρύων της.

Ἡ ἐνδυμασία της ἦν πλουσία καὶ φιλόκαλος, ἀλλ' ἀντέκειτο καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὰ ἀνδρικὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἀτινα ἀνήρχοντο μέχρι τῶν γονάτων της.

Ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν, διατὶ ἔφερε τὰ ὑποδήματα ἐκεῖνα, ἵνα μὴ ἐκληθῆ ὡς παράφρων.

Ἡ ἐπιθανάτιος ἐκαλεῖτο Ἰουλίαν Ρονδάνη. Ὁ σύζυγός της, νυμφευθεὶς αὐτήν, τῇ συνεπέφερε μεγάλην περιουσίαν καὶ συμπαθῆς κοράσιον, γεννηθὲν ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμὴν ἢ πρώτη αὐτοῦ σύζυγος ἀπέ-

θησκεν. Ἡ Ἰουλίαν Ρονδάνη, γυνὴ τοῦ καλοῦ κόσμου, πεπρωκυμένη δὲ διὰ πλείστων προσόντων, ἐλατρεύετο καὶ ἐθαυμάζετο. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐνησχολήθη περὶ τῆς μικρᾶς Ἀλίκης· ἠσθάνετο μὲν ἀπλῶς συμπάθειαν δι' αὐτήν, ἦν οὐδ' εἰς τοὺς κύνας αὐτοὺς δύναται τις ν' ἀρνηθῆ, ἀλλὰ μητρικὴν στοργὴν ὄχι !

Ἡ Ἰουλίαν Ρονδάνη, καταστᾶσα μήτηρ, ἡγάπα τὴν θυγατέρα της Ἐλένην μετ' ἐξαιρετικοῦ πάθους· δὲν ἐπέτρεπε δὲ τῇ Ἀλίκῃ ν' ἀξιοὶ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος τῶν θωπειῶν καὶ τῶν περιποιήσεων, ἃς ἐπέδαψίλευε πρὸς τὴν Ἐλένην. Ἐν τούτοις ἡ Ἀλίκη, μετ' οὐ πολὺ, κατέστη οὐ μόνον συνετωτέρα καὶ ἀξιαγαπητοτέρα, ἀλλὰ καὶ ὠραιότερα τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς της.

Φυσικῶς, μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων ὄντων, καθόλου διαφόρων ἀνατραφέντων, ἤρξαντο νὰ εἰσχωρῶσι τὰ συνήθη μίσση καὶ αἱ παιδικαὶ ἀντιζηλίαι, αἷτινες ἐπληξάν θανασίμως τὴν μητρικὴν ὑπεροψίαν τῆς Ἰουλίας Ρονδάνη. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀντιπάθεια αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀλίκην ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὴν ἀπέπεμψε τῆς μητρικῆς οἰκίας, μετέβη δὲ αὕτη εἰς συγγενὴ τινὰ τῆς μητρὸς της, ὅστις καὶ τὴν ὑπάνδρευσε κατόπιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀδικηθεῖσα Ἀλίκη κεῖται ἤδη γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς ἐπιθανατίου μητρῆς !

Πρὸ πολλοῦ ἡ Ἀλίκη δὲν ἐγνώριζε τι περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρῆς αὐτῆς, ὅτε αἰφνης μανθάνει ὅτι ἦν ἐτοιμοθάνατος. Καίτοι λίαν φιλάσθενος, ἔσπευσε παράυτα νὰ μεταβῆ καὶ παρηγορήσῃ τὴν γυναῖκα, ἣτις τοσαύτας λύπας τῇ ἐπροξένησεν. Ὁ σύζυγός της Ἀλίκης, φοβοῦμενος τὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα, τῇ ἀπηγόρευσε ρητῶς, ὄχι μόνον νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς κλίνης ἔγερσιν της. Ἄλλ' ἡ Ἀλίκη δὲν ἔμαθε νὰ προσποιῆται καὶ μετὰ θάρρους ἐφανέρωσε τῷ συζύγῳ της ὅτι θὰ μετέβαινεν ἵνα ἴδῃ τὴν μητέρα της, διότι τοῦτο τῇ ἐπεβάλλετο ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καθήκοντος. Ὁ σύζυγός της, μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην, ἐκλείδωσεν ἅπαντα τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς πῆλους αὐτῆς, διέταξε δὲ τοὺς ὑπηρετάς, ἐπὶ ποινῇ ἀποδιώξεως, νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐξόδον τῆς κυρίας των.

Ἡ Ἀλίκη ἐν τούτοις ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ μὴ εὐρούσα τὰ ὑποδήματα αὐτῆς, ἔλαβεν ἐκεῖνα τοῦ συζύγου της, καὶ οὕτω διέτρεξε καθιδρῶς τὴν μακρὰν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν τὴν οἰκίαν της ἀπὸ τὴν τῆς μητρῆς της. Ἐφθασε δὲ τέλος, ἀσθμαίνουσα καὶ κατάκοπος, ἀλλ' εὐτυχῆς ὅτι διέπραξε καλὴν πράξιν.

Ἡ ἑτέρα νεανίς, ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς ἐπιθανατίου εὕρισκομένη, ἦν ἡ Ἐλένη. Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον τεθειμένου εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον μέρος τοῦ δωματίου. Εἶχεν αὕτη τοὺς ὀφθαλμούς ζωηρούς, τὰς ὀφρὺς καὶ τὴν κόμην μελαγχρῆ καὶ στίλβουσαν ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ἢ λευκότης τοῦ προσώπου της ἐγέ-

νετο ἔτι καταφανεστέρα. Ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς ἦν ἐξωγραφημένη ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ἡ ὑπερηφάνεια. Ἴνα δὲ μὴ δώσῃ σπουδαιότητα εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Ἀλίκης, ἦν ἐμίσει, ἔριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφρημένον βλέμμα ἐπὶ βιβλίου, ὅπερ ἐκράτει, μειδίαμα δὲ εἰρωνικὸν διέστελλε τὰ παρθενικά χειλῆ της, ἐνῶ παρετῆρει τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, οἰανδήποτε καὶ ἂν προξενήσῃ ἐντύπωσιν τοιαύτη ἀποκάλυψις, ἡ κόρη ἐκείνη, ἡ ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς λατρευθεῖσα, ἔδειξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας της, μεγίστην ἀδιαφορίαν, ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὠνειροπόλει τὰ τιμαλφῆ κοσμήματα, ἂτινα μετ' ὀλίγον θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖράς της· ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὴν :

— Ἡ μαμμά, πολὺ ἀνθίσταται εἰς τὸν θάνατον!

Πρὸ πολλοῦ ἡ Ἰουλία Ρονδάνη, ἦν τόσῳ ἐξησθενημένη ἐκ τῶν θλίψεων καὶ τῆς νόσου, ὥστε ἀπὸ τινος ὠμοίαζεν ὡς ἀγαλμα ἐπὶ τῆς κλίνης της. Ἀλφης ἠσθάνθη ἑαυτὴν κάπως ἰσχυροτέραν, θέσασα δὲ τὴν λευκὴν καὶ λεπτοφυῆ χεῖρά της ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐψιθύρισε ἀσθενῶς :

— Θεέ μου! τί ὄνειρον! . . . τί ὥραϊον ὄνειρον! . . . μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω ἐδῶ πλησίον φωνὴν ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος με ἀγαπᾷ. . .

Εἰς τὰς συγκινητικὰς ἐκείνας λέξεις, εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐκείνην ἐξομολόγησιν, τόσου εὐφραδῆ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ της ἀπλότητι, ἡ Ἀλίκη ἀπήντησε διὰ στεναγμοῦ τὰ δάκρυά της ἔρρευσαν θερμότερα καὶ ἀφθονότερα, καὶ μόλις ἡ συγκίνησις τῇ ἐπέτροψε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀνέκραξεν :

— Δὲν ἀπατάσαι, καλή μου μητέρα, ὄχι, ἀληθῶς ὑπάρχει ἐδῶ πρόσωπον, τὸ ὅποσον σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἵεν θὰ φύγη πλέον ἀπὸ σιμά σου.

Ἡ θνήσκουσα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ κόπου ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀλίκην, ἥτις ἔκειτο γονυπετῆς. Ἀνεγνώρισεν αὐτὴν πάραυτα, ἐπὶ πολὺ δὲ ἔμεινε παρατηρουσα διὰ τῶν ἐτοιμοσβέστων ὀφθαλμῶν της τὴν προσφιλῆ καὶ ἀγνὴν ἐκείνην μορφὴν, ἥτις προσήυχοτο κλαίονσα. Ἡγεῖρε τότε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἦνωσε τὰς χεῖρας, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Ὑψιστον εἶτα, ρίψασα τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἀλίκην, ἐφώνησε μετὰ μειδιάματος ἀφράτου εὐγνωμοσύνης :

— Ἀλίκη, σὲ εὐχαριστῶ! . . . σὲ εὐχαριστῶ, ἀγγελέ μου! Ἄν ἐγνώριζες πόσῃ χαρὰν αἰσθάνομαι νὰ σὲ βλέπω νὰ κλαίῃς ἐδῶ, πλησίον μου, καὶ μάλιστα ὅταν πρὸ πολλοῦ ἔπαυσαι νὰ σὲ ἀγαπῶ! . . . Καὶ ἐνῶ ἐσκεπτόμην νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, μοὶ τὴν παραχωρεῖς σὺ πρώτη! Ναί, ἐγὼ ὠφείλων νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, ὁ Θεὸς δὲ μόνος γνωρίζει πόσον ὑπέφερα διὰ τοῦτο! Τώρα ὁμως εἶσαι πλησίον μου, κόρη μου, τὰ δάκρυά σου ἐλαφρύνουν τὴν συνειδησίμ μου. Δὲν ὑποφέρω τώρα πλέον, τίποτε δὲν βαραίνει τὴν ψυ-

χὴν μου. Ἢμπορῶ νὰ παραιτήσω τὸν κόσμον τοῦτον εὐτυχῆς, ἀφοῦ με ἐσυγχώρησαι, ἀλήθεια, Ἀλίκη; . . .

— Μητέρα μου, ἀγαπητῆ μου μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη στεναζούσα, γονυπετῆς ζητῶ τὴν εὐχὴν σου, καὶ παρακαλῶ νὰ ζήσης διὰ νὰ με ἀγαπᾷς, καθὼς καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ.

— Τὴν εὐχὴν μου ζητεῖς! Καὶ ποῖος ποτε νὴχὴθη τοὺς ἀγγέλους; Ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὡς σύ, ζητοῦσι συγχώρησιν.

Καὶ πλησιάσασα ἔτι πρὸς αὐτήν, ρίψασα συγχρόνως τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἐλένης, προσέθηκεν :

— Λοιπὸν ἄκουσον. Βλέπεις τὴν δυστυχῆ ἐκείνην κόρην, χάριν τῆς ὁποίας τόσον σκληρῶς σὲ μετεχειρίσθην; Ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη, με ἐπότισε πικρίας μόνον, καὶ ὅτε ἠσθένησα προσεφέρθη πρὸς ἐμὲ πολὺ σκληρῶς. Νομίζεις ὅτι ἐδοκίμασε ποτε νὰ με ἐνθαρρύνῃ, νὰ με παρηγορήσῃ; Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἀγαπῶ πάντοτε! Εἶνε πολὺ ἐγωίστρια. Κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσῃ ὅσον ἐγὼ τὴν ἠγάπησα· ἡ ἰδέα αὐτὴ με θανατόνει. Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς καὶ θὰ φροντίζεις δι' αὐτήν, ὡς νὰ ἦμην ἐγὼ; Τότε μόνον θ' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ. Ἡ Ἐλένη, τὸ γνωρίζω, δὲν θ' ἀναγνωρίσῃ οὔτε τὴν ἀφοσίωσίν σου, οὔτε τὰς φροντίδας σου, ἀλλὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς καλῆς σου αὐτῆς πράξεως, χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην μου, δὲν θὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Θεὸς μόνος θὰ σὲ ἀνταμείψῃ· καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ!

— Σὲ εὐχαριστῶ, μητέρα μου, διότι μοὶ ἀναθέτεις αὐτὴν τὴν φροντίδα. Θὰ γίνω μῆτηρ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἐλένης.

Διέρρευσε στιγμαί τινες ἡ Ἐλένη ἐφαινετο λίαν ἀνυπόμονος, στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν Ἀλίκην, δι' ἀποτόμου ὕφους, ἀνέκραξεν :

— Θεέ μου! ἀρκεῖ λοιπὸν! Δὲν φοβεῖσαι νὰ κουράζῃς τὴν μητέρα, ἀφοῦ μάλιστα καὶ οἱ ἰατροὶ τῆς ἀπηγόρευσαν νὰ ὁμιλῇ. Θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν φονεύσῃς;

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς ἀσθενοῦς, ἦν ἠσπάζθη.

— ὦ! καὶ! ἐψιθύρισε ἡ ἐπιθανάτιος, καὶ ὁμως αἱ θλίψεις φονεύουσι! Γνωρίζω τίς με φονεύει, Ἀλίκη, προσφιλέ μου κόρη.

Ἐναγκαλισθεῖσα δὲ τὴν Ἀλίκην, προσέθηκε μετὰ συγκινήσεως :

— Ἡπατήτην, καλή μου κόρη, πρὸς σὲ ὠφείλων ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀπεναντίας σὲ παρεγνώρισά καὶ σὲ κακομετεχειρίσθην . . . εἶνε φρικτὸν . . . ἰδοὺ τώρα ἡ ἀληθὴς μου κόρη πῶς με μεταχειρίζεται! . . . Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου πολὺ ἀδύνατον. Ποῦ εἶνε ἡ Ἐλένη; δὲν τὴν βλέπω . . . δὲν τὴν ἀκούω.

Ἡ φωνὴ της ἦν τοσοῦτον ἐξησθενημένη, ὥστε ἡ Ἀλίκη μόλις ἤκουεν αὐτήν, Ἡ Ἐλένη ἐβάδιζεν ἐλαφρῶς κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνηται τῶν λόγων τῆς θνησκούσης μητρὸς της.

— Εἰπέ της νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, πλησίον μου,

ἐπανελάβε ἡ ἀσθενῆς, θέλω νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, νὰ τὴν εὐλογήσω. Θέλω νὰ ἦνε εὐτυχῆς, ἀλλὰ . . . ὅταν ἀποθάνω θὰ δυστυχήσῃ. . .

— Ἐλένη, ἀνέκραξε τότε ἡ Ἀλίκη, ἔλα λοιπὸν, ἐδῶ, ἡ μητέρα θέλει νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ.

Ἐκείνη, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔριπτεν αὐτῇ ἄγριον βλέμμα, στρέψασα συγχρόνως τὰ νῶτα.

Ἡ θνήσκουσα δὲν ὠμίλει πλέον, ἀλλ' αἱ χεῖρές της ἐκινουῦντο, ὡς εἰ ἀνεζήτει τι.

— Ἐλα λοιπὸν, ἀδελφῆ μου, ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, ἐπανελάβε τρέμουσα ἡ Ἀλίκη.

Ἡ Ἐλένη καὶ πάλιν δὲν ἀπήντησεν.

Αἱ χεῖρες τῆς θνησκούσης ἐπανεπέσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν, θανάσιμος δὲ ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη, τώρα εἶνε πολὺ ἀργά! . . .

Ἡ Ἐλένη τότε ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἔκυψε ἵνα κάλλιον βεβαιωθῇ. Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, τὸ δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἡ καρδία της δὲν ἔπαλλε πλέον, τὰ χεῖλη της δὲν ἐκινουῦντο!

Ἐστράφη δ' εἶτα πρὸς τὴν Ἀλίκην, καὶ δι' ὕφους λίαν ἀποτόμου εἶπε :

— Λοιπὸν τώρα ἐλπίζω ὅτι θὰ φύγῃς ἀμέσως, ἀφοῦ δὲν σὲ κρατεῖ τίποτε πλέον ἐδῶ.

Ἡ Ἀλίκη ἐλιποθύμησε καὶ ὅτε συνῆλθεν εὐρέθη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτῆς καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου καὶ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, οἵτινες τῇ ἐπεδαψίλευον τὰς τρυφερότερας περιποιήσεις.

B'

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἡμέρας, ἡ Ἐλένη ἦν λίαν ἀπασχολημένη εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν πολυτίμων κοσμημάτων τῆς μητρὸς της καὶ λοιπῶν ἀργυρῶν σκευῶν.

Ἐπὶ τῶν ἀναλγήτων χαρακτῆρων τοῦ προσώπου της διεκρίνετο ἡ ἀπεχθὴς ἐκφρασις αἰσχροκεροῦς μερίμνης.

Ἀφοῦ ἐπισταμένως ἐξήτασε πάσας τὰς θήκας τῶν κοσμημάτων, ἐνόμισεν ὅτι ἔλειπέ τι.

Γραία τις ὑπηρετρία, πρὸ τριακονταετίας εὐρισκομένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δυστυχοῦς μητρὸς αὐτῆς, εἰσῆλθε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ Ἐλένη.

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρῶν.

— Μάρθα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλένη, ποῦ εἶνε τὰ ἀδαμάντινα ἐνώτια;

— Ἡ κυρία δὲν ἠθελε οὔτε στιγμὴν νὰ τὰ βγάλῃ· τὰ ἀγαποῦσε πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα.

— Σὲ ἐρωτῶ : ἤξεύρεις ποῦ εἶνε;

— Τὰ φορεῖ ἀκόμη.

— Διατί λοιπὸν, Μάρθα, δὲν τὰ ἐβάλες εἰς τὴν θέσιν των;

— Κυρία! δὲν ἐτολμοῦσα ποτε νὰ . . .

— Αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι ! . . . Νομίζεις ὅτι θὰ ἐπιτρέψω νὰ χαθοῦν κοσμήματα τοιαύτης ἀξίας ;

— Ἀλλά, κυρία, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, ὅτι ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σας, ἔλεγε ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ 'πάνω της, καὶ μάλιστα ἔλεγε νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ μνήμα μαζὺ μ' αὐτὰ.

Ἡ Ἑλένη ὀργισθεῖσα ἔτι μάλλον, ἀνέκραξεν :

— Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη κυρία ἀπὸ ἐμέ' σὲ συγχωρῶ διὰ τοὺς δισταγμούς σου, αὐτὴν ὅμως τὴν στιγμήν μοι χρειάζονται τὰ ἐνώτια αὐτά, καὶ θέλω, ἢ καλλίτερα, σὲ διατάσσω, νὰ μοὶ τὰ φέρῃς ἀμέσως.

— Λοιπὸν πηγαίνετε νὰ τὰ πάρετε μόνη σας, κακὴ κόρη, ἀνέκραξεν ἡ ὑπερήτρια μετ' ἀγανακτήσεως, καὶ ὁ Θεὸς ἄς σὰς συγχωρήσῃ δι' αὐτὸ.

— Μάρθα, ἐπανελάμβεν ἡ Ἑλένη, ἡς τὸ πρόσωπον συνωφρῶθη φρικωδῶς, εἶσαι τρελὴ καὶ αὐθαδῆς. Φύγε ἀμέσως καὶ πρόσεξε νὰ μὴ πατήσῃς πλέον ἐδῶ.

Καὶ τῇ ἔστρεψε τὰ νῶτα διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἔκειτο νεκρὰ ἡ μήτηρ της.

Ἡ Μάρθα τὴν ἠκολούθησε καταπνίγουσα τὰ δάκρυά της.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης εὐρίσκετο τὸ φέρετρον, κεκαλυμμένον διὰ μελανοῦ ὑφάσματος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε σταυρὸς λευκός.

Τὰ βαρῆα καταπετάσματα ἠμποδίζον τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ εἰσέρχονται ἐν αὐτῷ. Τέσσαρες μόνον λαμπάδες, τοποθετημέναι κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ φερέτρου, ἐφώτιζον πενήμιως τὸ δωμάτιον τῆς νεκρῆς. Δύο θρηνηδοί, ἐπὶ τούτῳ προσκλήθεισαι, ἠγγύπουν παρὰ τὸ φέρετρον. Ἐκτός τούτων, οὐδεὶς ἕτερος ἔχυσεν ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλειφθέντος ἐκεῖνου νεκροῦ!

Ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη ψυχὸς δριμύν συνταράσσον τὸ σῶμά της. Ἐμείνεν ἐπ' ὀλίγον διστάζουσα, ὡς εἰ καταληφθεῖσα ὑπὸ ὀλεθρίου προαισθήματος. Ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

— Ἐπί τοῦ φερέτρου, ἀπὸ τῆς ἀπληστίας της δὲν ἠσθάνθη μεταμέλειαν, κατισχύσασα δ' ἐαυτῆς προεχώρησε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀνέκραξεν :

πὸν νὰ σὲ διώξω διὰ τῆς βίας. Εἶνε πολὺ εὐκολοὶ καὶ ἄλλοι λόγοι νὰ σὲ ἀναγκάζουν νὰ εὐρίσκεσαι ἀκόμη ἐδῶ. Ἢμπορεῖ νὰ ἔκλεψες αὐτὰ τὰ ὁποῖα ζητῶ.

Ἡ Μάρθα ἠγέρθη καὶ ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς τὴν Ἑλένην, λέγουσα :

— Κυρία, ὑπηρετῶ τριάντα χρόνια ἐδῶ μέσα' καὶ δὲν αἰσθάνθηκα παρὰ μόνον τρεῖς μεγάλας θλίψεις : τὸν θάνατον τῆς μάμμης σας, τῆς μητέρας σας καὶ τὸν σημερινόν σας τρόπον. Ἡ μάμμη σας μὲ ἔλεγε κόρη της, καὶ ἡ μητέρα σας φίλη της' δὲν 'περηφανεύομαι καθόλου διὰ τοῦτο, διότι δὲν ἔλησμόνησα ὅτι ἤμουν πτωχὴ κόρη καὶ ὅτι εἰς τὴν μάμμη σας καὶ τὴν μητέρα σας χρεωστῶ τὰ πάντα. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὰς ἠγάπησα πολὺ καὶ τὰς ὑπηρετήσα πιστῶς. Ἡ συνειδήσί μου μοῦ λέγει ὅτι ἔκαμα τὸ χρέος μου καὶ αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ. Σεῖς, κυρία, εἶπατε ὅτι σὰς ἔκλεψα, σὰς συγχωρῶ τὴν ἀδικίαν ποῦ μοῦ κάμνετε, καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐγονυπέτησε μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀταραξίας, ψιθυρίζουσα δακρύουσα τὴν προσευχὴν της. Ἡσπάσθη εἶτα τὸ κράσπεδον τοῦ νεκρικοῦ καλύμματος καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας κλαίουσα.

Ἡ Ἑλένη ἐτήρει σιωπὴν. Ἐπὶ τέλους καταβαλοῦσα βίαιον ἀγῶνα εἶπε πρὸς τὰς θρηνηδοὺς :

— Ἄνοιξατε τὸ φέρετρον.

Ἔτρεμε σύσσωμος, ταῦτα λέγουσα, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο, θανάσιμος δὲ ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Αἱ θρηνηδοί, συνεννοηθεῖσαι διὰ τοῦ βλέμματος, κατέπιον ποτήριον πλήρες οἴνου καὶ εἶτα ἐπλησίασαν πρὸς τὸ φέρετρον.

Ἡγείρον τὸ νεκρικὸν κάλυμμα. Ἡ Ἑλένη ἐνόμισεν ὅτι τὸ πτώμα τῆς μητρὸς της ἐκινεῖτο. ἤρχισε νὰ τρέμῃ πλείτερον. Προσεπάθησε νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἔμενε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, ὡς ὑπὸ μαγνητικῆς δυνάμεως ἐλκυόμενον.

Αἱ θρηνηδοὶ δὲν εἶχον ἐγείρει ἔτι τὸ κάλυμμα τοῦ φερέτρου καὶ ἀπεμακρύνθησαν περὶτρομοὶ, ἀφήσασαι φρικώδη καὶ παρατεταμμένην κραυγὴν.

Νευρικὴ ταραχὴ προσέβαλλε τότε τὴν Ἑλένην, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταληφθεῖσα ὑπὸ τρομερῶν σπασμῶν.

Τὴν ἐπαύριον, καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἡ Ἑλένη προσεβάλλετο ὑπὸ τῶν ὀδυνηρῶν ἐκείνων σπασμῶν.

Κατέστη ἐπιληπτικὴ.

* * *

Ἐν ἔτος ἀκριβῶς μετὰ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην σκηνὴν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς αἰθούσης, ἔκειτο νεκρὰ ἡ Ἑλένη. Παρὰ τὸν νεκρὸν αὐτῆς προσήχοντο κλαίουσαι ἡ ἀγαθὴ Ἀλίκη καὶ ἡ γράϊα Μάρθα.

Ἐν Μεσολογίῳ.

ΑΝΑΡΟΜΑΧΗ ΣΤΟΡΝΑΡΗ

Κυρίαν Ἀγγελικὴν Ἀντωνιάδου, καὶ κ. κ. Παῦλον Τρίκαρδον, Φιλίππον Ἀρώνην. II. Μπεδάρον, κ. Γιαννούλην καὶ M. Μάστρακαν, Συνδρομὰ ὕμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σπ. Παγώνην. Ἀπνητῆσαμην. — κ. Γ. Τσάμη. Ἐμετρήθησαν δρ. 5 τῆ * Ἑλληνικῆ Βιβλιοθηκῆ. — κ. Iω. Ν. Κατσούλην. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἀνδρέαν Κατελάνον. Διεύθυνσίς σας διεβῶθη. — κ. Μιχαὴλ Βλαντῆν. Ἑλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπερ τῶν * Ἑλλεκτικῶν ἐνεργείας σας. Ἡρῶτο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου πρὸς τὸν κ. Δ. Γ. πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν καὶ τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Ἀπόδειξις μετὰ βιβλίου ἀπεστάλη. — κ. Λάμπρον Ἐνυάλην. Ἀπεστάλησαν πάντα. Εἰγράψαμεν. — κ. Α. Σουδάνην. Διεβῶθη διεύθυνσίς σας. — κ. Ἀθανάσιον Σ. Σωτηριάδην. Παρακαλεῖσθε τὰς αἰτήσεις ὑμῶν νὰ διαβιβάξῃτε ἀπευθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς * Ἑλ. Βιβλιοθηκῆς, ἡς τὰ συμφέροντα. οὐδόλως σχετίζονται μετὰ τῆς διεύθυνσεως τῶν * Ἑλλεκτικῶν. — κυρίαν Ἀμαλίαν Καμαρινιώτου. Διεύθυνσίς σας διεβῶθη. Ἀντίτιμον τευχῶν δὲν ἐλήφθη Ἀριστοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀντ. Λαδιανόν. Ἑλήφθη ἐπιστολὴ σας. Φύλλα Γ. Δ. Φ ἀπεστάλησαν. — κ. Ἡλ. Ἀνδ. Σύρον. Ἐξακολούθησε ἡ ἀποστολὴ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ὁ Δαβόλο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)
«Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ..... Δρ. 4,50 (4,70)
«Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲρ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6.60]
«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῶ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3.40)
«Τὰ Ὑπερὰ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone Δρ. 4 (4.20)
«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3.50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I Φ. Σμίθ. Δρ. 3.25 (3.75)
«Μαθηλδῆ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺη..... Δρ. 7 (8)
«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυάλην. Δρ. 3. (3.30)
«Λέων Ἀσώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις I. Ἰαδ. Σκυλίση Δρ. 4.50 [4.80]
«Τὰ Δύο ἄκρα» Αἰμιλίου Ρισβοῦργ. Δρ. 4.50 [2]
«Ἡ Ὁραία Παρισινὴ»..... λεπ. 60 [70]
«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰαδωρίδου I. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
«Τὸ Τρικασιῶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι», λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... λεπ. 60 [70]
«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
«Αἱ Φύλακες τοῦ Θωμαροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς..... Δρ. 4,50 (4,70)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρ Οὐγγώ, μετάφρασις I. Κορασσοῦσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)